

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: LØVEN I SLIPPEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "LØVEN I SLIPPEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 255. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid80486/facsimile.pdf>
(tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Vel græsser ikke Løve her hos Kid,
og Elefanten mangler med sin Snabel;
dog er her noget af den gyldne Tid,
af Verdens Uskyld, før man bygged Babel.

Og glad velsigner jeg, o Sol, den Glans,
hvormed Du denne Høsegaard forgylder,
og takker Gud, fordi han gav mig Sans
for hvad der ellers Smaabørn kun fortryller!

LØVEN I SLIPPEN.

En Gang — ja, det er nu langt tilbage,
i de saakaldte gode gamle Dage —

der forevistes en Løve i Bur,
i Slippen i Brændehandlerens Skur.

Man kom derind gennem Plankeværket,
skraas for Posten ved Landemærket.

Folk var i den Tid mindre forvante;
zoologiske Haver ubekjendte.

En sludfuld Dag jeg gik der forbi
og læste paa Skiltet: Menageri.

I brogede Farver der saas at prange
en Vild i Kamp med en Boaslange.

— Det var Efteraarsvejr; det regned og blæste;
derinde i Skuret det brummed og hvæste.

Det slog mig i Møde saa rovdyrramt.
— Udenfor syntes mig Livet saa tamt.

Lidt Vildt til Forandring kan aldrig skade!
Jeg maatte derind fra den sølede Gade.

Ved Døren, paa Billettørens Plads
stod Ejeren selv, en gammel Bajads.

Med Broderiet paa Fløjelsfrakken —
en ægte Figur fra Dyrehavsbakken.

I Forstuen saae jeg en Ara glo
med et Næb som en drabelig Hummerklo.

Tæppet blev løftet — jeg stod i Skuret,
dér laa Kong Nobel og sov i Buret.

Dyrenes Konge — den stolte Monark,
i en ussel Bod at sé for en Mark!

For Børn det kostede kun det Halve. —
Der var ogsaa at sé to vanskabte Kalve

og en Tigerkat i Bur med et Lam;
men jeg ænsed dem ikke — jeg saae kun paa ham,

det prægtige Dyr med de vældige Lemmer,
købt af en Gjøgler — en „Dyretæmmer“!

Det syntes mig Verden paa Hovedet sat:
Her havde Musen bjældet en Kat!

— Den var fanget i Fælde, fortalte mig Manden,
hinsides Atlas ved Ørkenranden.

Dér havde den spejdet fra Klippens Blok,
jaget de stribede Zebraers Flok.

Fulgt med Hyi af Ørkenschakalen,
piskende Bugen vældig med Halen,

havde i Afrikas Stjernenat
den i Spring over „Kraalens“ Indhegning sat

og med et Brøl, der rulled som Torden,
snappet sit Bytte: en Oxe af Hjorden.

Hundrede Mand med Bøsser og Spær
havde ej vovet at standse den dér!

— Nu laa den fangen i Brædeskuret:
Bajazet, „Lynet“, lig i Buret!

Den Tanke kildred min Fantasi:
Hvis den sprængte sit Bur og gjorde sig fri!

Hej! hvilket Jav da i hele Staden!
Tænk — hvis den mødtes med Vagtparaden!

Frygtelig selv at sé i sin Ro,
med den buskede Manke, den slappe Klo,

hviled den dér, som om den foragted
det Menneskepak, der fejgt den betragted.

I egen tragiske Majestæt
den havde paa Gulvet sit Leje redt.

Dér laa den og rynked i Søvne Panden.
— Ved Siden to Aber lysked hinanden.

Et vigtigt Arbejde — skulde man tro;
de bleve fornærmede, da jeg lo!

Stakkels Samson blandt Abefilistre!
— De vendte mig Bagen og snærrød bistre.

Reversen, de viste, var ikke smuk!
— Da rørte sig Løven og drog et Suk.

Det var i Søvn — i *Løvedrømme!*
— Udenfor hørte jeg Regnen strømme.

Blæstens Hvin om det lurvede Hus
tog den maaske for Palmernes Sus —

drømte sig fri bag Atlasklippen —
den stakkels sovende Løve i Slippen!

VINTERAFTEN PAA LANDET.

Nu skal alt Skodden lukkes,
nu skal alt Porten stænges —
jeg maa derud paa Toften
i Skumringen og længes.